

Az a helyzet, hogy – fizikailag – „elfelejtettem” írni.

Meg még a Parkert is elnyelte az épületben zajló belső hurcolkodás abszurditása. Meg az az elképesztő májusi kinti „keret” – esőkkel, vad szélviharokkal, amikkel szemben minden védtelen...

Nagyon rosszul látok, hát itt abba is hagyom a másolást.

Ma – május 9. – hallottam első alkalommal egy amerikai dokumentumfilmben azt, hogy „az USA elveszítette a vietnami háborút.”

Különben a ház tatarozása folyamatosan akadályoz minden fizikai és szellemi munkában.

Kivéve a kertészkedést. Öröm látni a kertet, ahogy élettel telik meg.

Kapálás közben támadt az a gondolatom, hogy ezek az eleven palántasorok akár egy verseskötet ciklusai – csupa rejtelem, rezzenet, szépség, szín és igen: ZENE!!!

Több mint tíz napja semmi sincs a helyén – az egész ház „rendbetétele” ettől káros, ami tele van felfedeznivalóval...

Most azonban egy szovjet filmet néztem – a teheráni találkozó idejéből, ami arra döbentett rá, hogy Sztálin megnyerte a háborút, de elvesztette a békét... Szóval ezt ki kellene bontanom egyszer... Írtam már erről korábban is pár mondatot Napóleonnal és Hitlerrel kapcsolatosan, miszerint vannak zseniálisan buta emberek, mint az előbb említett vezérek – és bizonyos értelemben Őfelsége miniszterelnöke is közéjük tartozott, ám a „háborút megnyerni” és a békét elveszíteni –, nos, ahhoz *különös zsenialitás kellett.*

Bár – ki tudja?!

Így, holtfáradtan, azért írtam ezt a kusza vasárnap délutáni jegyzetet, hogy erről a későbbiekben – ha marad rá időm – még ezt-azt elmondjak...

Amikor az ember már nem hasznos, hanem haszontalan – akkor már a „szerves egészből” elvész valami fontos egység, mégpedig nyomtalanul és visszavonhatóan.

Ijesztő egy májusi délelőttön erről gondolkodni, mégis van benne valami megnyugtató elem, ami ugyan eléggé labilis, de *még létező bizonyosság arra nézvést, hogy még vannak használható perceim* – ámbár meglehet, hogy csak én és csak most érzem így!

Aminek ugye a következményei beláthatatlanok! És egyszeriek!

Fellinger Károly

Kiskomárom, Nagykomárom

Kiskomárom,
Nagykomárom,
lakosait
mind komálom,
ez a legszebb
hely a földön,
hős Klapka György
védte bölcsöm.

Kiskomárom,
Nagykomárom,
szűnyogcsapót
árul Áron,
kezében fa-
kardot forgat,
leszúrja a
kerek holdat.

Kiszámoló

Komáromszentpéter,
nem mondtam elégszer,
te vagy bizony a lelkemnek
a legnagyobb ékszer.

Dzsinzsa patak hallgat,
átugrom, ha hagynak,
szentpéteri szőlőhegyen
téged is elkaplak.

Kamocsa

Mocsaras a
Kamocsa,
ne lépj ide,
csak oda.
Tücsöklegény
hegedül,
rossz így neki
egyedül.

Kamocsai
Vág-parton
leselkedik
az alkony.
Napszemüveg
az orrán,
felébredt ma
jó korán.

Csicsó

Keresztmajor, Kécs meg Csicsó,
vékony héjú ott a dió,
csicsókasalátát nyersen
rendel a hold minden kedden.

Szépül tőle, keble dagad
ízlik neki a jó falat,
csicseriborsót is venne,
járjanak a szelek erre.

A Holtágban magát nézi,
nincs egyedül, tudja, érzi
ide jár a lápi póccal
csillagokról cseverészni.

Gelléren

Gelléren a gavallérok
ingjén zseb sincs, nemhogy gallér,
így van, hogyha erszényükben
nincsen elég aranytallér.

Gelléren a nap is kacag,
naplopó az ember arra,
drága pénzen eladták őt,
megvette egy magamfajta.

Bogyaréten

Bogyaréten, Bogyaréten,
ördög szalad falfehéren,
jajveszékkel, kabát kéne,
Belzebúbnak rögvest vége.

A pokolban zord az élet,
hideg szelek fütörésznek,
nincsen füstje, nincsen lángja,
kialudt a péterkályha.

Bogyaréten az ég dörmög,
csipkebogyót szed az ördög,
seggviszkető tea készül,
tűzet gyújt majd, ha felépül.

Tany

Megsúgom én,
de csak halkán,
parányi kis
falucska Tany.

Lóra pattanj,
lóra pattanj,
erdeiben
sok a vadkan.

Édesszájú
népek lakják,
emlegetik
cukorgyárát.

Len és kender
nagyra tette,
tündér fonott
gyapjút erre.

A jónép a
hosszú estén
holdúrnak köt
sálat hetykén.

Komáromfüssön füstöltem

Jó a kolbász, mondom bölcsen,
Komáromfüssön füstöltem,
kerítés lesz majd belőle,
Almásmajor tüsszög tőle.

Hogyha tüsszög,
ott az erdő,
lapulevél
a zsebkendő.

Kardhordozó Füssnek népe,
futotta is ellenségre,
török dúlta, mocsár védte,
nem vette félvállról mégse.

Ronka-pusztá,
Erecs-pusztá,
bajból hite,
mi kihúzta.

Kolozsnéma

Egész Ronkán az a téma,
miért néma Kolozsnéma.
Néma lányról fűzfa mesél,
hallgatja a sok-sok levél.

Állatokkal szót értett ő,
óvta, védte a Teremtő,
aranyat mosott a lelkem,
így élt csendben, szeretetben.

Szétosztotta minden kincsét
jó királyfi vette hírét,
táltos hátán messze szálltak,
hú szívükből zene árad.

Bogya

Bogyán a fény
kavarog,
nem ismernek
haragot.

Nemesbogya,
Várbogya,
megérett az
áfonya.

Zsemlékesi
csatorna,
átugorja
a bolha.

Attól köhög,
köhécsel,
semmit vele
nem ér el.

Bajcs

Becses nevem Ajtony,
Lórajcsúr van Bajcson,
habár jön az alkony,
én biz el nem alszom.

Piroskával járok,
a farkasdi úton,
jóban vagyunk, mondom,
pendülünk egy húron.

Elletőre megyek,
harangláb-igézni,
félreverem, aztán
nagyt fognak nézni.

Molyhos tölgy meg platán
vár rám majd Haraszton,
kardomat hol erre,
hol arra, akasztom.

Bátorkeszi

Álmos Fényes-patak bőrét
csiklandozza a szél,
Bátorkeszin, ahogy mondják,
elsül a kapanyél.

Dús a repce, nő a dohány,
bor folyik a csapból,
mind becsiccsent, aki ide
egyszer elbarangol.

Itt a nyúl is bátor, erős,
nem lesz soha gyáva,
Miklósháza, Antalháza
szaladhat utána.

Búcs

Búcsúfiát vettem Búcsón,
kisunokám ne búsuljon,
borzas kofám a pult mögött
sündisznóval fészülködött.

Bulcsú vezér szállt meg erre,
büszke volt a hős seregre,
lovasszobrán most is kémelek,
több száz évig bírja ébren.

A szüreti ünnepeken
fogy a nedű meg az étel,
jó bornak nem mondok ellent,
Gál Sándor kékfrankost rendelt.

Ekel

Ekel falu,
nincsen párja,
itt született
Csokonai
szép Lillája.

Festői a
tája, láttam.
Kép függ róla
a Teremtő
otthonában.

Aki vizét
megszomjazza,
nem lesz annak
soha többé
szeplős arca.

Csallóközarányos

Főlarányos, Nagylél,
Bükpuszta,
népe aranyat mos,
nem lusta.

Madara a túzok,
mely ritka,
holtágát a sulyom
borítja.

Rucaöröm, nyílfű,
füzike,
a víz szélét káka
növi be.

Fekete a harkály,
a gólya,
búbos bankák szállnak
hajómra.

Ontopai puszta
zeng újra,
Lehel vezér kürtjét
megfújja.

Dunamocs

Dunamocs, ó, Dunamocs,
arrafele minden mocsár,
ától zéig
zavaros.

Vizimalma csak kilenc,
nem tudja, hogy hova vigye
gabonáját
a Ferenc.

Ördögös-vögy, Mocsolya,
békakirály nagy fejről
leesik a
korona.

Jakabalma, vadkörte,
légy a párom, még a nyáron,
kis Juliska,
örökre.

Dunaradvány

Dunaradvány
meg Zsitvató,
úgy jó a nád,
hogyha megnő,
arra büszkék
a vén tölgyek,
hogy alattuk
békét kötnek.

Dunaradvány,
Balogpuszta,
nótájuk a
tücsök húzta,
kádár, lovász
becses helye,
a kulacsuk
borral tele.

Hetmény

Hét kis ördög
rohan éppen,
bújócskázna
ma Hetményen.

Hímez a lány
ott, ha vénül,
toledó meg
azsúr készül.

Hét kis ördög,
szeleburdi,
hogyha jönnek,
el kell futni.

Óbégat a
gazda, végem,
kárt tesznek a
veteményben.

Cigánykerék

Kis Vágfüzes,
kis Vágfüzes,
ha jót akarsz,
házad elé
hársfát ültess.

Botlófüzet
inkább, párom,
rajkónk abból,
hogyha felnő,
teknőt vájjon.

„Ebben a lármás korban a kapaszkodó mégiscsak a kultúra
meg a hiteles személyiség”

Udvarhelyi András születésnapjára Kaiser Lászlóval

Mindannyian vándorok vagyunk. Csak vándorlásaink mennyiségében különbözünk egymástól. Volt, aki bejárta a fél világot, mint például Faludy György és hazájukból elüldözött társai, s úgy találtak rájuk a kalandok. És voltak, vannak, akik a legnagyobb kalandot élik meg szűkebb pátriánkban, akik Magyarországon maradnak, és ebben a szűkebb térben, itthon vándorolnak. Ha pedig valamiért nem érzik jól magukat, akkor önmaguk belső útjain vándorolnak, oda menekülnek, ahová nem tud az állam utánuk nyúlni, csak azt engedik be, akit, amit akarnak. Ez a belső útjainkon való vándorlás, önmagunk belső tereinek felfedezése, az önvizsgálat, az időnkénti belső életünk restaurálása, karbantartása sokszor fontosabb, mint a külső. Igaza van az orosz–angol színdarabírónak, Peter Ustinovnak, akit jó okkal idéz Faludy a *Jegyzetek a kor margójára* című kitűnő könyvében, hiszen egész életében tanult, vagyis olvasott. „Arra vagyunk ítélve, hogy szellemünk börtönében töltsük el életünket. Bútorozzuk be tehát, tegyük lakályossá szellemünket, amennyire csak lehet.” Minden valamire való értelmiségi ezt teszi, és így tesz Kaiser László költő, író, kiadóvezető, egykori dramaturg, szinkronlektor is. Életének 66 éve állandó „lakberendezéssel telt”, igyekezett rendet tenni, lakályossá és folyamatosan korszerűsíteni magában és maga körül... Többek között ezért van huszonvalahány kötete, néhány díja és sok barátja. Erről a külső és belső küzdelemről beszélgettünk Kaiser Lászlóval.

– **Thomas Mann a *József és testvérei* című könyvében Jákob és József filozofikus, azaz az élet lényeges dolgairól való elmélkedését Szép beszélgetésnek nevezi. Így tettünk mi egy hangulatos újlipótvárosi sörözőben, az EPA-ban, mert a Szép beszélgetés legjobb, legadekvátabb színhelye, ahol egy kis alkohollal segíthetjük agyunk kerekeinek forgását.**

– No, akkor igyunk okosan – emeli fel söröskorsóját Kaiser László barátom.
– **Vannak búskomor pillanataid, amikor úgy érzed, inni kell?**
– Persze, időnként. De nem biztos, hogy búskomor vagyok, amikor erről verset írok, viszont mint költőnek meg kell írnom a búskomorságot. József Attila nem akart embert ölni, csak Horger Antal úr gondolta, mert nem értette. Más a költészet, és más a valóság. Nem szabad a költőnek feltétlenül hinni, a versnek kell